

DODATAK IZJAVI Sabrija POPAJA

Vezano za moju izjavu svedoka od 12, 13. i 14. juna 1999. želeo bih da se unesu sledeće ispravke i dodaci:

Ispravke:

- 1. Strana 2, pasus 7 - Nahit FETOSHI imao je 38 članova porodice, a ne 28.**
- 2. Strana 4, pasus 6 - moj brat Nesim pogubljen je prvi, a ne moj sin Shendet.**
- 3. Strana 5, pasus 6 - sve porodične kuće pljačkane su, a pet veš-mašina nedostaje (nisu sve iz moje kuće).**
- 4. Strana 6, pasus 5 - sin Hazera POPAJA odneo je telo svog oca na njihovu njivu i tu ga pokopao, a ne odmah do njegove kuće.**
- 5. Strana 7, pasus 2 - ukupno je pogubljeno dvadeset i šest (26) članova porodice POPAJ, a ne dvadeset i dva (22).**
- 6. Strana 9, pasus 5 - oko 5 časova popodne (17 časova) dana 30. marta, a ne 5 časova ujutro 31. marta i oko 3 ujutro 31. marta, a ne oko 5 ujutro.**
- 7. Strana 9, pasus 6 - šesnaest (16) poginulih, a ne četrnaest (14), bili su članovi porodice Myftara ZEQIRIJA.**
- 8. Strana 10, pasus 6 - u tom grobu bilo je osam tela, a ne pet.**
- 9. Strana 12, pasus 3, izbrojali smo ukupno 85, a ne 45 tela.**

Dodaci:

- 1. Strana 5, pasus 5 - ime dvogodišnjeg dečaka koji je preživeo je Dibran ZHUNIZI.**
- 2. Strana 11, pasus 7 - ta devojka je kasnije identifikovana kao Hadije SPAHIU iz Rahovca.**
- 3. Strana 11, pasus 8 - ta starica od 90 godina je kasnije identifikovana kao Sadije KABASHI.**

**Potpis: /potpisano/
Datum: 5. juni 2002.**

Svedok: /potpisano/

Original: engleski

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE LICA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG HUMANITARNOG
PRAVA POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991. GODINE

IZJAVA SVEDOKA

PODACI O SVEDOKU:

Ime: **POPAJ**

Prezime: **Sabri**

Ime oca: **Selim**

Nadimak/pseudonim:

Pol: **muški**

Datum rođenja: **5. 8. 1959.**

Mesto rođenja: **Bela Crkva
/Bellacerke/, opština
Orahovac/Rahovec/**

Nacionalnost: **kosovski Albanac**

Veroispovest: **muslimanska**

Jezik/jezici koje govori: **albanski**

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):

Jezici korišćeni u toku razgovora: **engleski i albanski**

Trenutno zanimanje: **nezaposlen (izbeglica)**

Prethodno: **vozač kamiona**

Telefon: **nema / Uslužni br. 38313**

Kanada: 00 120 425 435 67

Datum(i) razgovora: **12. 6. 1999, 13. 6. 1999. i 14. 6. 1999.**

Razgovor(e) vodio: **Nigel Stewart**

Prevodilac: **Algent Mezini**

Imena svih lica osoba prisutnih tokom razgovora: **Sabri Popaj, Nigel Stewart i Algent Mezini**

Potpis svedoka:
/potpisano/

Ostali prisutni:
/potpisano/
/parafirano/

IZJAVA SVEDOKA

Roden sam u Beloj Crkvi, u opštini Orahovac, na Kosovu. Moja porodica tu živi već generacijama. Ja sam kosovski Albanac i musliman. Selo je potpuno albansko i ima oko 2.800 stanovnika. Imam brata Mithata koji živi u Kanadi, a imao sam još dva brata, Nazmija i Nesima, koji su živeli sa svojim porodicama u svojim kućama u zajedničkom porodičnom domaćinstvu. I Nazima i Nesima su ubili Srbi 25. marta 1999. godine. Imao sam još jednog brata, Remzija, koji je umro 1981. godine. Imam jednu sestru, Aferditu. Udata je i udato prezime joj je Arapi. Ona takode živi u Kanadi.

U zajedničkom porodičnom domaćinstvu bile su četiri kuće, moja, kuće moja dva brata i naših roditelja. Otac i majka su mi još živi. Otac mi se zove Selim, a majka Feride. Oženjen sam Fidajjom, devojačko prezime Rexhepi, i imali smo dva sina, osamnaestogodišnjeg Shendeta i četrnaestogodišnjeg Agona. I Shendeta i Agona su Srbi ubili iz vatrenog oružja 25. marta 1999.

Pre nego što je izbio rat, bio sam vozač kamiona. Obavezni vojni rok u trajanju od 15 meseci služio sam 1978-1979. u Zagrebu, Hrvatska, u Jugoslovenskoj narodnoj armiji. Bio sam vozač.

Nisam, niti sam ikada bio pripadnik OVK-a /Oslobodilačka vojska Kosova/. U našem selu su bila tri pripadnika OVK-a koje su svi znali. Niko od moje bliže porodice nije pripadnik OVK-a. Ranije sam, kao i većina u selu, davao novac i hranu za OVK.

Shvatam da se od mene traži da opišem događaje kojima sam lično prisustvovao i da u svojoj izjavi jasno naglasim ono što su mi drugi rekli. Ovu izjavu dajem dobrovoljno i svestan sam da ona može da bude upotrebljena pred sudom.

Nedelju dana pre 25. marta 1999. i pet dana pre nego što je NATO počeo bombardovanje, srpski policajci i vojnici, njih oko 40, došli su u naše selo, Belu Crkvu, u kamionima i oklopnim vozilima. Počeli su da kopaju rovove na brdu koje se uzdiže iznad sela.

To je bilo blizu kuće Nahita Fetoshija, kome su rekli da sa porodicom napusti kuću. On je imao oko 28 članova porodice. Nahit i njegova porodica preselili su se u moju kuću, gde su ostali oko pet dana. U njegovu kuću uselili su se vojnici. Iselile su se i ostale porodice koje su bile blizu položaja policije i vojske. One nisu silom iseljene, već su to uradile radi lične bezbednosti.

Policija i vojska su ovde ostale do 24. marta 1999. uveče, kada smo među njima videli dosta pokreta i aktivnosti. Vozili su kamione i oklopna vozila između sela Zrze/Xerxe/ i Orahovca. Zrze se nalaze otprilike dva kilometra od Bele Crkve. I tu je stanovništvo albansko.

Kada je NATO započeo bombardovanje, moja porodica je sišla u podrum kuće, ali sam ja ostao gore da bih čuvao kuću. Dana 25. marta, oko 2:00 časa, čuo sam tutnjavu tenkova koji su se približavali iz pravca Đakovice/Gjakova/ i Prizrena/Prizren/. Video sam pet tenkova koji su ušli u centar mog sela. Sve sam probudio u podrumu. Tamo je bilo ukupno 85 ljudi. Rekao sam im da se sprema. Vratio sam se gore, izašao

Potpis svedoka:
/potpisano/

Ostali prisutni:
/potpisano/
/parafirano/

napolje i video pet tenkova kako se udaljavaju i zauzimaju položaje na brdu iznad sela Celine/Celina/. Zatim sam porodici rekao da su se tenkovi udaljili.

Tada su policajci i vojnici, koji su bili u bunkerima, otvorili vatru iz automatskog oružja u pravcu sela. Pucali su iznad krovova kuća i ja sam to shvatio kao upozorenje da napustimo kuće i selo. To je bilo oko 4:00 časa.

Kada su čuli pucnjavu, svi su izašli iz kuća i počeli da napuštaju selo. I moja porodica je tako postupila. Pošao sam sa njima sve do seoske škole. Video sam da srpske snage ulaze na periferiju sela i otvaraju vatru na kuće. Koristili su benzin i bacače plamena. Vratio sam se u svoje porodično domaćinstvo da bih nahranio krave i ovce. Nisam hteo da ih ostavim bez hrane i vode. Imao sam 18 krava. Ostavio sam im vodu i hranu.

Dok sam to radio, čuo sam zvuk za koji sam pomislio da je plač deteta. Plač je dopirao iz pravca rečice Belaja/Belles; kao u originalu/. Ona je bila udaljena oko 300 metara od moje kuće. Neki seljani su otišli u tom pravcu nakon što su napustili svoje kuće. Pošao sam prema rečici da vidim ko plače. Tamo sam ugledao 14 ljudi. Bili su iz dve porodice. Jedna je bila porodica Zhuniqi iz Bele Crkve. Njihova imena su bila Clirim, otac, Lumturie, majka, dve kćerke i dva sina. Druga porodica je bila iz sela Opteruša/Optershë/. To je bila porodica Spahiu. Bilo ih je osmoro. Ne znam njihova imena. Ta porodica je bila kod porodice Zhuniqi od kada su Srbi uništili njihovo selo u julu 1998.

Sišao sam do rečice i pomogao tim ljudima da pređu Belaju koja je bila oko 80 centimetara duboka i oko 7-10 metara široka. Obale rečice bile su strme i visoke. Zatim sam ih ispratio duž jedne strane rečice, u pravcu sela Rogovo/Rogovë/, udaljenog četiri do pet kilometara. Posle nekih 600 metara rekli su da hoće da se odmored, pa sam ja krenuo nazad prema svojoj kući. Usput sam čuo pucnjavu. Dolazila je iz snajpera na brdima. Meci su udarali o zemlju blizu mene, pa sam morao da legnem. Otpuzao sam oko 100 metara i pronašao rupu u koju sam se zavukao i sakrio. Nedaleko odatle bio je stub dalekovoda.

Odatle sam video 12 policajaca s one iste strane Belaje na kojoj sam se nalazio i još mnogo njih na drugoj strani kako se približavaju iz pravca Rogova. Dok su se približavali, pucali su uvis i prema rečici. Bili su u različitim uniformama, plavim i vojnim maskirnim. Neki su, većina njih, nosili trake u boji, ili znojnice, oko čela. One su bile raznih boja. Video sam crne, bele, plave i zelene trake. Svi su nosili pripijene bele plastične rukavice, slične onima koje koriste lekari.

Iz svog skrovišta sam video kako se policajci približavaju onoj grupi od 14 ljudi kojima sam pomogao i koji su zastali da se odmored na obali rečice. Prišli su tim ljudima na nekoliko metara. Vikali su na njih, recimo: "Jebaćemo vam mater" i "Tražite sada da vam NATO pomogne". Zatim su na tih 14 osoba otvorili vatru iz automatskih pušaka. Pridružili su im se i policajci sa druge strane rečice. Ti ljudi su pokošeni na mestu gde su stajali. Pucnjava je trajala najduže jedan minut. Onda su policajci nastavili dalje duž potoka. To je bilo oko 8:00 časova. Ja sam bio udaljen svega 120 metara odatle, u svom skrovištu, i sve sam to vrlo jasno video i čuo.

Nastavio sam da gledam šta policajci dalje rade. Ubrzo zatim video sam kako su policajci na suprotnoj strani rečice pronašli jednog starca koji je pokušao da se

Potpis svedoka:
/potpisano/

Ostali prisutni:
/potpisano/
/parafirano/

sakrije. Čuo sam kratku paljbu iz automatskog oružja i policajci su nastavili dalje, a da se uopšte nisu zaustavili. To je bilo na oko 200 metara od mesta na kome sam se nalazio. Video sam kako su se približili malom železničkom mostu preko rečice. Policajci sa moje strane prešli su preko njega na drugu stranu i nastavili u pravcu glavnog puta Prizren-Đakovica.

Tada sam izašao iz svog skrovišta i otišao na mesto gde sam video da su policajci ubili onih 14 ljudi. Bilo je mnogo krvi na njihovim telima i odeći, kao i mnogo prostrelnih rana na telima. Bio sam duboko šokiran, ali i uplašen. Zatim sam sa svoje strane rečice otišao na ono mesto na suprotnoj strani gde sam takode video da su pucali. Sa mesta na kojem sam stajao prepoznao sam leš Halima Fetoshija. On je imao oko 66 godina i bio je iz Bele Crkve. Stajao sam u mestu neko vreme i popužio četiri cigarete. Bio sam šokiran, napet i preplašen.

Dok sam stajao pored rečice iza jednog drveta, video sam šest ili sedam policajaca koji su se pojavili na železničkom mostu udaljenom oko 250-300 metara od mene. U torbi sam imao dvogled koji sam tada izvadio. Kroz njega sam video da policajci okreću cevi pušaka naniže, prema rečici. Onda sam ugledao kako se pojavljuje grupa muškaraca i približava mostu sa druge strane, bilo ih je oko 45-50. Prošli su ispod mosta i zaustavili se na jedno tri-četiri metra od njega. Zatim su se popeli uz rečnu obalu na suprotnoj strani, onoj na kojoj sam ja bio. Neki su bili dole kod rečice, na samoj obali.

Posmatrao sam kroz dvogled šta se dešava sa muškarcima u rečici. Prepoznao sam među tim muškarcima svog starijeg sina Shendeta. On je bio na obali, a ne u rečici. Najpre su ih petorica ili šestorica policajaca pretresla i oduzela im novac, ručne satove, nakit i dokumenta. Nekima su skinuli i jakne i bacili ih na gomilu na obali reke. Neke od njih su zapalili i spalili.

Posle toga su policajci koji su se nalazili na mostu i sa obe strane rečice otvorili vatru iz automatskog oružja na te muškarce. Prvo je streljan moj sin Shendet, a zatim, posle par sekundi, ubijeni su i ostali muškarci. Pucnjava nije dugo trajala i brzo je prestala. Među onima koji su streljani neko se mrdao, pa su policajci ponovo otvorili vatru, na samo nekoliko sekundi. Odmah posle toga policajci su se udaljili. Išli su pored malog kanala koji je išao od Belaje, u pravcu Celine. Posle otprilike pet minuta začuo sam ponovo pucnjavu iz automatskih pušaka. Nisam video šta se desilo. Bili su mi izvan vidnog polja.

Tada sam ugledao svoju majku, oca i ženu na železničkoj pruzi, na oko 120 metara od mesta streljanja. Oni su zaostali za ostalim seljanima da bi videli šta se dešava. Pošao sam i pridružio im se. Tada su mi rekli da su među onim muškarcima, pored mog sina Shendeta, bili i moj drugi sin Agon, star 14 godina, kao i moja dva brata, Nazmi, star 43 godine, i Nesim, star 34 godine. Među streljanim osobama bio je i Alban Popaj, star 21 godinu, sin mog brata Remzija koji je umro 1981.

Hteo sam da se vratim na mesto streljanja, ali mi roditelji nisu dozvolili da se vratim. Odlučili smo da podemo u pravcu Zrza. Posle 200 metara rešio sam da se vratim do rečice, ali ovoga puta mi moja žena Fidaije nije dozvolila. Umesto toga, otišla je ona. Vratila se posle jedno 20 minuta i rekla mi da je devetoro ljudi preživelo streljanje. Pomenula je sledeće:

Alban Popaj (sinovac)

Potpis svedoka:
/potpisano/

Ostali prisutni:
/potpisano/
/parafirano/

Hysni Popaj
Feim Popaj
Defrim Zhuniqi
Sefer Popaj
Sezai Zhuniqi
Agron Zhuniqi
Fnu Zhuniqi, Eshrefov sin
Shukri Gashi

Mi, moja majka, otac, žena i ja, zatim smo otišli pešice u Zrze. Po dolasku sam video da su i druge žene, deca i starci stigli bezbedno u selo. Ispričali smo njima i seljanima Zrza šta se dogodilo kod potoka. Dva seljanina su se dobrovoljno javila da odu na to mesto traktorom sa prikolicom i da prebace preživile u Zrze. Abaz Kryeziu i Shemsedin Kelmendi vratili su sa mojim ocem Selimom, ženom Fedajje i tetkom/strinom /nejasan original/ Zymryde na mesto streljanja da dovedu preživile. Otišli su traktorom Abaza Kryezijua. Posle otprilike jednog sata vratili su se sa preživelimama u prikolici.

Preživeli su prebačeni u Abazovu kuću, gde sam ja bio. Abazova kćerka im je očistila rane i stavila im zavoje. Nismo imali nikavih drugih lekova. Međutim, Hysni Popaj je preminuo tog dana, 25. marta, u 18:00 časova. Toga istog dana, oko 17:00 časova, Sefer Zhuniqi i Zenel Popaj došli su u kuću u kojoj sam boravio i rekli mi da su pronašli dvogodišnjeg dečaka na mestu prvog pokolja čiji sam očevidac bio. Odveli su ga u moju kuću i tamo ga ostavili. Rekli su mi da su prolazili pored leševa i čuli ga kako plače. Bio je zatrpan ispod mrtvih tela. Kasnije je dečaka uzeo iz moje kuće njegov stric/ujak /nejasan original/. Ne sećam se imena tog dečaka, ali je bio iz porodice Zhuniqi. (On je sada u Nemačkoj.)

Nakon što je Hysni izdahnuo, vratio sam se na mesto streljanja, gde sam ostao pored leševa od 19:00 časova do ponoći. Zatim sam se vratio u Abazovu kuću i pio sam kafu kada je izdahnuo Alban. Bilo je to 26. marta oko 1:00 čas. Hysnija su već sahranili. Sahranjen je oko 22:00 časa na jednom mestu udaljenom oko 50 metara od Abazove kuće. Oko 3:00 časa smo sahranili Albana pored Hysnija. Obojica su imala rane od metaka na glavama i u predelu grudi. Sve vreme su bili u svesnom stanju i imali su jake bolove pre nego što su izdahnuli.

Pošto smo sahranili Albana, vratio sam se svojoj kući jer sam hteo da pustim stoku na ispašu. Kad sam se vratio, zatekao sam potpuno spaljenu kuću, kao i kuću mojih roditelja. Kuća je bila opljačkana. Nedostajalo je pet mašina za pranje veša. Kuće moje braće bile su oštećene, ali ne mnogo. Ako izuzmem dve krave koje su ubijene u štali, ostale moje životinje su bile dobro. Otvorio sam vrata štale i one su izašle. Sa zadnje strane kuće video sam da su moj i traktor mog komšije, Naita Fetoshija, kao i prikolice, neoštećeni.

Čitav taj dan, 26. mart (1999), proveo sam krijući se kod reke Belije, oko 200 metara od moje kuće. Oko 18:00-18:30 časova vratio sam se ponovo na mesto streljanja da vidim da li su leševi još tamo i u kakvom su stanju. Moja dva psa su sve vreme bila blizu leša mog starijeg sina Shendeta, čuvajući ga u stvari. Bili su tamo ceo dan i ostali su sve do 28. marta uveče.

Potpis svedoka:
/potpisano/

Ostali prisutni:
/potpisano/
/parafirano/

Zatim sam se vratio u Abazovu kuću u Zrze da bi znali da sam dobro. Oko 22:30 vratio sam se do reke sa svojom ženom i komšijom Naitom Fetoshijem. Izvadili smo tela iz reke i položili ih na obalu.

Nas troje smo se potom vratili u Zrze. Bilo je to oko 4:00 časa, 27. marta. Oko 7:00 časova, pošto sam malo odspavao, otišao sam u Zrze, gde sam kupio jednu rolnu plastične folije, težine 70 kilograma. Bila je široka četiri metra, a dugačka otprilike 140 metara. Kupio sam i osam ćebadi. U plastičnu foliju i ćebad trebalo je da umotamo tela pre nego što ih sahranimo. Celu subotu sam proveo sekući plastičnu foliju na komade od po dva sa dva i po metra.

Te večeri, oko 21:00 čas, uz pomoć ljudi iz Bele Crkve i Zrza, počeo sam da sahranjujem tela ljudi kod reke. Trojica meštana Bele Crkve pomagala su prilikom pokopa: Nait Fetoshi, Teki Zhuniqi i Elami Kadiri. Pomagalo nam je i dvanaest seljana iz Zrza. Ukupno je bilo 38 leševa. Trideset i pet je sahranjeno zajedno u jednoj masovnoj grobnici. Sahranjeni su jedan do drugog, ležeći na leđima, licem okrenutim prema nebu. Dvojica, otac i sin Isuf Popaj i Mehmet Popaj, sahranjena su odvojeno, par metara dalje, na zahtev jednog člana njihove porodice. Treći, Hazer Popaj, sahranjen je na svom imanju jer njegov sin nije želeo da ga sahranimo sa ostalima. On je kući odneo leš svog oca. Grobnica je bila duboka oko 80 centimetara. Nismo imali vremena da dublje kopamo. Koristili smo ašove. Grobnica se nalazi oko tri metra od kanala i oko 20 metara od potoka, blizu mesta gde su pobijeni, nedaleko od železničkog mosta.

Pre nego što smo ih sahranili, zapisao sam njihova imena na komadu papira koji sam potom stavio u flašice od voćnog soka koje sam stavio u džep odeće žrtave. To sam uradio na oko 17 tela. Istovremeno sam napravio spisak imena mrtvih. Kasnije sam napravio uredniji spisak. Pamtim položaj leševa u odnosu jedan na drugoga, redosledom kojim su sahranjivani. Završili smo sa pokopavanjem 28. marta, oko 1:00 čas.

Imena mrtvih koje smo sahranili i po redosledu kojim smo ih sahranili su sledeći:

1. Nazmi Popaj	20. Shemsi Zhuniqi
2. Nesim Popaj	21. Muharrem Zhuniqi
3. Shendet Popaj	22. Reshit Zhuniqi
4. Agon Popaj	23. Eshref Zhuniqi
5. Ethem Popaj	24. Qemal Zhuniqi
6. Kreshnik Popaj	25. Bajram Zhuniqi
7. Bedrush Popaj	26. Abedin Zhuniqi
8. Abdullah Popaj	27. Kasim Zhuniqi
9. Sahit Popaj	28. Destan Zhuniqi
10. Mersel Popaj	29. Qamil Zhuniqi
11. Belul Popaj	30. Ibrahim Zhuniqi
12. Fatos Zhuniqi	31. Hysni Fetoshi
13. Labinot Zhuniqi	32. Ardian Fetoshi
Ovih prvih 13 su po redosledu sahranjivanja	33. Fatmir Fetoshi
14. Rustem Popaj	34. Murat Berisha
15. Isuf Popaj	35. Fadil Gashi
16. Mehmet Popaj	
17. Vehap Popaj	

Potpis svedoka:
/potpisano/

Ostali prisutni:
/potpisano/
/parafirano/

18. Xhavit Popaj
19. Bilall Zhuniqi

Lično sam sahranio svoja dva sina i dva brata. Od mrtvih, trinaestorica su bili bliski rođaci, a uključujući ostale rođake, iz porodice Popaj pobijena su ukupno 22 člana.

Feim Popaj, sin mog strica, jedan od onih koji su preživeli pokolj kod reke, rekao mi je da je prepoznao dvojicu policajaca koji su pucali i ubijali. To su bili: Zlatko Božanić i još jedan čije je ime Dejan. Poznajem tu dvojicu policajaca. Zlatko je sin Boška Božanića i iz Opušteruše je, a Dejan je iz Zrza. Ja ih onda nisam prepoznao jer sam bio predaleko.

Sari Zhuniqi, brat Abedina koji je ubijen, rekao mi je da su se on i njegova majka krili kada se dogodilo streljanje i da su videli da policajci skidaju gumene rukavice i bacaju ih na zemlju. To je bilo na mestu između Bele Crkve i Celina. I sâm sam video te rukavice. Stajale su tamo mesec dana. Možda su još tamo. Sari i njegova majka žive u Beloj Crkvi.

Potom sam se vratio u Abazovu kuću, gde sam sreo Muharema Zhuniqija iz Bele Crkve, koji mi je rekao da je video mrtva tela dvojice sinova mog strica u kanalu koji ide od Belije ka Celinama.

Njihova imena su Sedat Popaj i Irfan Popaj. Otišao sam na mesto gde su bili ti leševi i bio sam tamo oko 3:00 časa 28. marta. Imao sam malu baterijsku lampu i pomoću nje sam ih prepoznao. Dobro sam ih poznavao. U blizini sam našao tela još četvorice ljudi. Bila su blizu jednog drveta i otprilike 70 metara udaljena od masovne grobnice.

Bili su iz Bele Crkve i sve sam ih dobro poznavao. Njihova imena su: Hajrulla Begu, koji je bio imam (muslimanski sveštenik), Hysni Zhuniqi i njegovi sinovi /?nejasan original/ Mehdi Zhuniqi i Agim Zhuniqi. Pretpostavljam i verujem da su ovi ljudi ubijeni onda kada sam čuo onu pucnjavu, pet minuta posle prvog pogubljenja koje sam video. Ostavio sam te leševe tamo gde su bili i vratio se u Zrze.

Pošto sam malo odspavao, otišao sam kod Envera Popaja i obavestio ga o pogibiji Sedata i Irfana, koji su bili njegova braća. Enver je bio nastariji od braće. Sedat je imao 51, a Irfan 41 godinu. Rešili smo da sahranimo tih šest leševa, kao i leševe još 13 ljudi koji su prvo pogubljeni, što sam video. Odlučili smo da to obave dve grupe. Počeli smo da ih sahranjujemo te večeri, oko 21:00 čas. Ja i još četvorica sahranili smo šest leševa. Druga grupa u kojoj je bilo oko osam ljudi iz Zrza sahranila je onih 13 leševa. Šest leševa je sahranjeno nedaleko od mesta gde su pronađeni, na oko 70 metara od masovne grobnice. Trinaest leševa sahranjeno je u masovnoj grobnici na mom imanju, samo oko pet metara od rečice, takođe blizu mesta gde su ubijeni. Završili smo sa pokopom mrtvih oko ponoći. Sastavio sam spisak imena šest leševa, kao i kojim su redom pokopani u grobnicu. Takođe sam zapisao njihova imena na papiru i stavio te papire u džepove njihove odeće.

Sećam se da su sahranjeni sledećim redom: počevši od najdaljeg dela kanala, s leve strane, Sedat Popaj, Irfan Popaj, Hajrulla Begu, Hysni Zhuniqi, Mehmed Zhuniqi, Mehdi Zhuniqi i na kraju Agim Zhuniqi.

Potpis svedoka:
/potpisano/

Ostali prisutni:
/potpisano/
/parafirano/

Posle pokopa, otišao sam u Celine da obidem roditelje moje žene koji su se krili u planinama. Hteo sam da ih obavestim da je Fidaije na sigurnom. Na planini sam naišao na telo jednog mladića, starog oko 21-22 godine, po imenu Agim. Ne znam njegovu prezime. Njegova žena je bila iz mog sela. Ležao je licem prema zemlji. Okrenuo sam ga i video da ima rane od metaka na grudima. Prebrojao sam ih, bilo ih je ukupno četiri. Uspeo sam se dalje uz planinu, još oko 200 metara, i našao strica/ujaka /?nejasan original/ i braću moje žene. U to doba već je gotovo bilo svanulo. Bio je to 29. mart. Rekao sam im ko je sve ubijen, a oni su meni ispričali o ljudima koje su Srbi pobili u njihovim kućama u Celinama. Popio sam s njima kafu i popužio nekoliko cigareta. Oko 4:00-5:00 časova otišli smo da shranimo Agima. Sahranili smo ga ne mestu na kojem je ležao. Zato što se tada već razdanilo, a Srbi su i dalje bili naokolo. Ostatak tog dana proveo sam u planini sa rođacima po ženinoj liniji. Nismo se kretali naokolo.

Oko 18:30, kada je počelo da se smrkava, sin strica/ujaka /nejasan original/ moje žene Nazim Rexhepi, star 32 godine, i ja otišli smo na konjima u Zrze i stigli oko 21:00 čas. Otišli smo u kuću Ruzhdija Kryezijua. Tu, u njegovoj kući, bili su moja majka, otac, žena i ostali članovi porodice. Večerali smo i popili kafu, a onda sam poveo Nazima da mu pokažem gde sam sahranio sve one ljude.

U 23:00 sata Nazim i ja smo krenuli nazad za Celine. Nazim je bio iz Celina i hteo je da zna ko je od njegovih rođaka ubijen. Stigli smo negde oko ponoći. Otišli smo u centar sela, blizu škole, gde smo čuli da je oko pet ili šest ljudi ubijeno u podrumu jedne kuće. Nazim je znao gde se nalazi ta kuća. Bila je to kuća Naima Rexhepija, Nazimovog rođaka. Kuća je bila spaljena. U podrumu njegove kuće pronašli smo tela pet ljudi. Trojica su bila Nazimovi rođaci.

Imena ubijenih osoba su: Naim Rexhepi, Dergut Rexhepi, Isa Rexhepi, Hysni čije prezime ne znam i Adem Berisha iz Bele Crkve. Svi oni su ubijeni. Izgledalo je kao da su licem bili okrenuti prema zidu i ubijeni s leđa.

Nazim i ja smo zatim otišli u jednu kuću udaljenu oko 100 metara, čiji je vlasnik bio Njazi Rexhepi, takođe Nazimov rođak. I ta kuća je bila spaljena. Ali garaža nije. U garaži smo pronašli trinaest tela. Bili su prvo ubijeni, pa zapaljeni. Samo dva smo mogli da prepoznamo. To su bila tela Njazija Rexhepija, vlasnika kuće, i Devera Rexhepija, sina Njazijevog brata. Na Njazijevim leđima videli smo nekoliko rana od metaka, ali su ostala tela bila toliko ugljenisana da ništa nismo mogli da vidimo.

Posle toga smo otišli u Nazimovu kuću. Ona još nije bila spaljena. Nazim je doneo nešto odeće i obojica smo presvukli odeću koju smo imali na sebi. Uzeli smo i malo sira i na konjima se vratili u planinu. Kad smo stigli, pustili smo konje. Bilo je to rano ujutru 30. marta. Ceo dan smo proveli na planini, raspravljajući kako ćemo da se vratimo i sahranimo one leševe u Celinama.

U toj grupi na planini bilo je ukupno 22 ili 23 ljudi i svi su, izuzev mene i jednog čoveka iz Opteruše, bili iz Celina. Dana 30. marta uveče, negde posle 20:00 časova, cela naša grupa vratila se u Celine i počeli smo da sahranjujemo leševe. Prvo smo u bašti kuće Njazima Rexhepija pokopali onih 13 leševa iz garaže. Onda je jedna manja grupa otišla i sahranila pet leševa iz podruma. Oni su sahranjeni u bašti kuće Naima Rexhepija. Agim Jemini iz Celina zapisao je imena žrtava i vreme, datum i mesto gde su sahranjene. Agim je sada u Švajcarskoj. Luan Krasniqi iz Male Hoče/Hoçë e

Potpis svedoka:
/potpisano/

Ostali prisutni:
/potpisano/
/parafirano/

Vogël/ snimio je video kamerom onih 13 leševa iz garaže. Sve leševe je takode fotografisao jedan čovek po imenu Hamdi. Ne znam njegovu prezime, ali znam da je nastavnik istorije i da je iz Celina. Luan Krasniqi je kasnije poginuo. Ne znam šta se desilo s onim video snimkom.

Većina ljudi iz naše grupe zatim su otišli u kuću Nazima Rexhepija u Celinama, gde su se odmorili i nešto pojeli. Nazimov otac Sulejman i neki drugi otišli su da pregledaju ostale susedne kuće. Vratili su se baš kad sam prao ruke i rekli nam da su našli još sedam leševa u podrumu jedne kuće koja se nalazila nekih 50 metara iza kuće u kojoj smo bili. Otišao sam s Agimom Jeminijem, Nazimom i još dvojicom iz Celina koje nisam poznavao do te kuće i tamo smo videli sedam leševa. Tih sedam leševa bili su zajedno u podrumu kuće. Sve su bili leševi muškaraca. Vlasnik kuće, Hamza, ne znam mu prezime, i trojica njegove braće bili su mrtvi, kao i još trojica. Nazim ih je dobro poznavao i rekao mi kako se zovu, ali sad ne mogu da se setim njihovih imena. Svi su bili ustreljeni.

Bilo je to 31. marta oko 5:00 časova. Vratili smo se Nazimovoj kući. Nešto smo pojeli, a onda se odmorili. Nisam mogao da spavam duže od po dva sata, tako da sam ustao oko 8:00 časova, spremio doručak i probudio sve ostale. Posle doručka svi su otišli iz kuće da obidu Celine i provere gde su im rodaci. Išli smo u malim grupama od po trojice ili četvorice. Ja sam pošao sa Nazimom, njegovim ocem Sulejmanom i Agimom.

Oko 19:00 časova, blizu kuće izvesnog Myftara čije prezime ne znam, pronađeno je 28 leševa. Njih četrnaestoro bili su članovi porodice tog Myftara. Bila je pobijena još jedna cela porodica. Svi su ubijeni vatrenim oružjem. Bilo je tu muškaraca, žena, devojčica, dečaka, pa čak i beba. Te leševa je pronašla jedna druga grupa koja je došla da nam to kaže. Pošli smo sa njima. Kada smo prevrnuli tela i pregledali ih, otkrili smo da je jedan muškarac još živ. Preživio je sedam dana ili više. Nije mogao da govori. Međutim, nije bio teže ranjen. Taj čovek je imao oko 57 ili 58 godina. Odneli su ga u Nazimovu kuću. Ne sećam se kako se zvao. Tri ili četiri dana kasnije uspeo je da progovori. Rekao nam je da su ih sve poubijali srpski policajci. Taj preživeli je i dalje na Kosovu. Ostavili smo ostale iz grupe da pokopaju tih 27 leševa na mestu gde su se nalazili.

Dok smo prenosili onog preživelog u Nazimovu kuću, u bašti kuće Jahira Rexhepija našli smo leševe dvojice braće. Nazim ih je identifikovao kao Hydajeta i Isu, ali sam zaboravio njihovo prezime. Obojica su ubijena vatrenim oružjem. Nastavili smo ka Nazimovoj kući i obavestili Sulejmana i Agima o leševima koje smo našli. Agim je tražio tela pet članova svoje porodice koje je video da su pobijeni. On je u to vreme bio na tavanu svoje kuće.

Pretraživali smo kuće, podruma i bašte u Celinama i za 13 dana pronašli smo i pokopali 84 leša. Tu je uračunato onih 13 leševa koje smo prve našli u garaži i onih pet leševa iz podruma. Svi su ubijeni vatrenim oružjem, a neki su posle toga i spaljeni. Imena svih ubijenih, datumi kada su pronađeni, datumi i vreme kada su i gde su pokopani i koliko ih je ukupno bilo, sve je to do najsitnijih detalja zapisao Agim Jemini.

Jedne noći početkom aprila, oko 1:30 sati, dok sam bio u Celinama, čuo sam zvuk mlaznjaka koji su nisko nadletali. Posle nekoliko sekundi čuo sam četiri vrlo snažne

Potpis svedoka:
/potpisano/

Ostali prisutni:
/potpisano/
/parafirano/

eksplozije. Sledećeg jutra smo Gazmend Malsori, ja i još deset ljudi iz Celina pošli da istražimo te eksplozije. Otišli smo u selo Nogavac/Nagafc/ koje je udaljeno oko četiri kilometra od Celina. Selo je bilo napušteno. Gazmend je otkrio da je jedna kuća bila potpuno uništena, a još oko četiri teško oštećene. To je bilo blizu seoske škole. Crepovi na krovovima i prozori na većini kuća u selu bili su porazbijani od eksplozija. Pošto nikoga nismo videli, ni živog ni mrtvog, napustili smo selo i vratili se u Celine.

Nekoliko dana kasnije, četiri ili pet, u Celine je došao jedan čovek iz Male Hoče. On nam je rekao da u onoj uništenoj kući ima leševa. Prolazio je tuda i nešto video. Seljani iz Male Hoče i Velike Kruše/Krusha e Madhe/ otišli su u Nogavac da pregledaju uništenu kuću. I ja sam otišao u Nogavac i bio sam prisutan kada su iz te uništene kuće izneli tri leša. To su bili leševi troje male dece. Bili su unakaženi. Nisam to mogao da izdržim, pa sam se udaljio. Kasnije su mi rekli da je u toj kući pronađeno ukupno osmoro dece i tri žene. Oni su bili iz Male Hoče, odakle su došli iz bezbednosnih razloga. Ne znam njihova prezimena. Sestra mog oca, Sanije Kastrati, koja je takođe živela u Nogavcu, pronađena je mrtva u jednoj drugoj kući, a poginula je takođe u vazдушnom napadu. Nisam prisustvovao pokopu tih ubijenih. Ubeden sam da je avion koji je to počinio bio srpski jer su samo srpski avioni leteli nisko, kao što je leteo taj, dok su avioni NATO-a leteli na velikim visinama.

Jednog dana u tom periodu, oko 13:00-14:00 časova, video sam kako oklopno vozilo zelene boje stiže na periferiju Celina, blizu puta Prizren-Đakovica. Bio sam u brdima i imao sam dobar pogled na Celine i susedna sela. Ubrzo posle toga pojavili su se civilni kamion, rovokopač i blindirani lendrover. Lendrover je bio crne boje. Video sam kako otprilike sedmoro ljudi u civilu izlazi iz kamiona. Rovokopač je počeo da kopa jamu. To nije trajalo dugo i jame nisu bile mnogo velike. Zatim se kamion primakao rupi i oni civili su počeli da istovaruju leševe iz kamiona. To nije dugo trajalo i mislim da je u toj grobnici bilo možda samo pet leševa.

Rovokopač i kamion su zatim prešli put, put za Celine, i isto se ponovilo sa druge strane puta. Iskopana je još jedna masovna grobnica i u nju je položeno nekoliko leševa. Te civile su sve vreme okruživali policajci naoružani automatskim puškama. Policajci su imali plave maskirne uniforme.

Posle pokopa, civili su ušli u kamion koji je ostao na onom mestu. Sa njima je bilo nekoliko policajaca. Oklopno vozilo i lendrover su se zatim odvezli u centar Celina. Usput su pucali u vazduh.

Odvezli su se do džamije i zaustavili nedaleko od nje. To je bilo oko 15:00 časova. Policajci su izašli i ušli u džamiju. Tamo su ostali možda jedan sat. Izašli su i odvezli se oko 16:00 časova. Zatim su se vratili u civilni kamion i rovokopač. Pre nego što su stigli do mesta masovne grobnice, začula se snažna eksplozija i džamija je potpuno uništena. Potom su se sva vozila odvezla do glavnog puta i skrenula levo, u pravcu Prizrena. Jedna od grobnica nije bila udaljena više od 300 metara od glavnog puta Prizren-Ratkovac/Ratkoc/, a druga nije bila više od 100 metara od glavnog puta.

Posle jedno tri dana dignute su u vazduh i uništene i džamije u Beloj Crkvi i Rogovu. Čuo sam eksploziju u kojoj je uništena džamija u Beloj Crkvi, pošto je ona bila udaljena samo oko jednog kilometra.

Potpis svedoka:
/potpisano/

Ostali prisutni:
/potpisano/
/parafirano/

Negde tokom aprila sreo sam Hajrije Sylka, jednu ženu iz Orahovca. Ona mi je ispričala da su njenu udatu kćerku Makbule Spahiu, staru oko 32 godine, odvela četvorica policajaca i da joj je dva dana kasnije policija saopštila da je njena kćerka mrtva. Jedan od policajaca koji su je odveli zvao se Ljubiša Božanić. On je bio iz Opteruše, ali je na dužnosti bio u Orahovcu. Majci su vratili kćerkin leš i on je već bio sahranjen kada sam ja razgovarao sa majkom.

Hajrije Sylka mi je takođe rekla da su dve starije osobe, roditelji Ismeta Tare iz Orahovca, ubijene istog dana kada i njena kćerka.

Negde krajem aprila, otprilike mesec dana nakon što je uništena džamija u Celinama, pronašao sam leš jedne devojke koja je imala možda 21-22 godine. Nalazio se u sobi u prizemlju kuće Nuriya Kelmendija u Beloj Crkvi. Nisam je prepoznao. Nije bila iz Bele Crkve. Bila je gola od struka naviše. Na donjem delu tela nosila je pantalone na tufne. Na grudima je imala rane nanete nožem. Te posekotine nisu bile duboke. Video sam da je pogođena u zadnji deo vrata jer je imala veliku izlaznu prostrelnu ranu odmah ispod grla.

Ispod leve dojke imala je i ranu od metka. Zamolio sam dvojicu momaka koji su tuda prolazili, ne znam njihova imena, da mi pomognu da sahranim tu devojku. Sahranili smo je tog istog dana u bašti kuće Nuriya Kelmendija. Mislim da nije bila ubijena u kući. Na podu ispod nje nije bilo krvi.

Otprilike tri dana kasnije pronašao sam telo jedne starice, možda je imala oko 70 godina. Njen leš je bio na polju na imanju Naita Fetoshija, na putu koji vodi za Celine. Bila je potpuno obučena, imala je džemper i tradicionalne dimije smeđe boje. Na kuku je imala ranu od metka. Mislim da su je verovatno ubili iz snajpera. Nisam je prepoznao. Nije bila iz Bele Crkve. Pomogla su mi još dvojica ljudi i sahranili smo je tog dana na polju.

Početak maja vratio sam se za stalno u Belu Crkvu. Nekoliko dana nisam nigde video ni policiju ni vojsku. Osmatrao sam dvogledom i nisam primetio nikakve pokrete. U Celinama sam boravio u kući Nazima Rexhepija.

Dana 13. maja 1999. odlučio sam da napustim Kosovo i odem u Albaniju. Moja porodica je već bila u Albaniji. Otišli su 2. aprila. Otišao sam u Celine i pridružio se Bakiju Rexhepiju (Nazimovom bratu), Arbenu Rexhepiju, bratu moje žene, i Gazmendu Malsoriju. Priključili smo se jednoj većoj grupi osoba koje su bile iz sela Banja/Banja/ u opštini Peć. Oni su već dugo pešačili i zaustavili su se u Celinama. Pomogli smo im, a onda smo svi zajedno krenuli na put. Bilo nas je ukupno 45. Krenuli smo oko 9:30 časova i pošli pešice u pravcu Albanije.

Pešačili smo do sela Dušanovo/Dushanovë/ kod Prizrena, gde smo našli jedan traktor sa prikolicom. Traktor je radio, pa smo ga uzeli. Svi su se ukrcali u prikolicu, a ja sam vozio traktor. U 5:00 časova smo stigli na jugoslovensku granicu, u Morinu/Morini/. Tu su nas ispitivali jugoslovenski graničari koji su me pitali koliko nas ima i odakle smo. Rekao sam im da smo iz Peći.

Tražili su nam i dokumenta i lične isprave. Mislim da im je samo nas petoro dalo dokumenta. Bacili su ta dokumenta u vatru nekoliko metara odatle. Ja sam govorio u

Potpis svedoka:
/potpisano/

Ostali prisutni:
/potpisano/
/parafirano/

ime cele grupe jer pomalo znam srpski. Posle dvadesetak minuta dozvolili su nam da pređemo u Albaniju.

Ja i Baki, Arben i Gazmend prespavali smo tu noć u kući Teute Shale u Kukešu/Kukës/. Ona je kćerka mog ujaka/strica /nejasan original/.

Sledećeg jutra, 14. maja, otišao sam taksijem u Drač/Durrës/, u jednu kuću u Rašbulu/Rashbull/, gde sam mislio da se nalazi moja porodica. Međutim, oni nisu bili tamo. Zatim sam se sreo sa Naitom Fetoshijem, svojim komšijom, koji se nalazio u italijanskom kampu. On mi je rekao da je moja porodica otišla u Kanadu. Oputovali su 5. maja. Ostao sam u kampu Rašbul sa Naitom tri noći, a zatim pronašao smeštaj u Tirani, gde trenutno živim. Nameravam da u bliskoj budućnosti odem u Kanadu.

U bašti kuće Nazima Rexhepija u Celinama zakopao sam staklenu teglu koju sam stavio u plastičnu kesu. U toj tegli su dve rolne nerazvijenog filma na kojem su snimljeni leševi koje smo pronašli u Celinama i okolini. U tegli su i spiskovi sa imenima ubijenih koje smo našli i sahranili u Celinama. Spreman sam da izvadim tu teglu i predam je MKSJ-u.

Pripremio sam tri skicirane karte, na kojima sam se potpisao i napisao datum i na kojima su označena mesta pokolja koje sam video, kao i masovne grobnice. Predao sam ih istražitelju Stewartu. On ih je obeležio oznakama SP, SP2 i SP3. Na fotokopiji jedne od tih karti obeležio sam takođe mesta masovnih grobnica. Ona je sada obeležena oznakom SP4. Predao sam je istražitelju Stewartu.

Voljan sam da s istražiteljima Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju pođem na Kosovo i pokažem im lokacije masovnih grobnica i lokacije pokolja koje sam video. Takođe sam voljan da se pojavim pred Međunarodnim krivičnim sudom za bivšu Jugoslaviju u Hagu i svedočim o onome što sam video.

POTVRDA SVEDOKA

Izjava, koja se sastoji od 14 strana, glasno mi je pročitana na srpskom jeziku i sadrži sve što sam rekao, po svom znanju i sećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svestan sam da se može upotrebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 14. 6. 1999.

Potpis svedoka:
/potpisano/

Ostali prisutni:
/potpisano/
/parafirano/

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Algent Mezini, prevodilac, potvrđujem sledeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovan i ovlašćen od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim s albanskog jezika na engleski jezik, kao i s engleskog na albanski jezik.
- 2) Sabri Popaj mi je dao do znanja da govori i razume albanski jezik.
- 3) Gorenavedenu izjavu sam usmeno preveo s engleskog na albanski jezik u prisustvu Sabrija Popaja koji je, po svemu sudeći, čuo i razumeo prevod ove izjave.
- 4) Sabri Popaj je potvrdio da su, po njegovom znanju i sećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih preveo, što je potvrdio svojeručnim potpisom na predviđenom mestu.

Datum: 14. 6. 1999.

Potpis: /potpisano/

Potpis svedoka:
/potpisano/

Ostali prisutni:
/potpisano/
/parafirano/

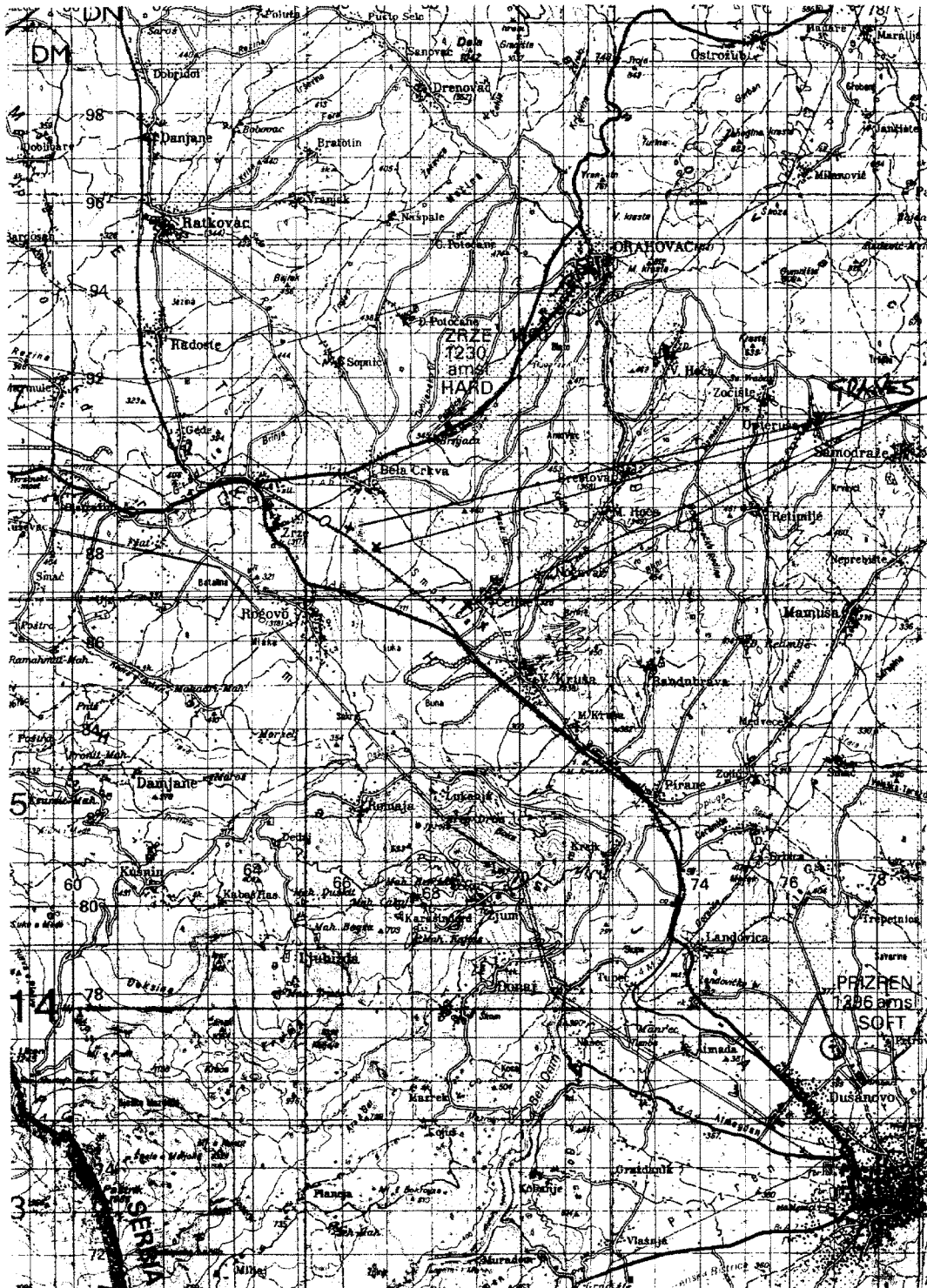
ŽRTVA/E
VICTIM

+ SOVA ROKA	- 50		MASOVNA GROBNICA	NEMAČKA
+ BELLACHUK	- 50	U REDU line up	Mass grave	Detmold Germany
+ PARASBL	- 100		Video	
+ KAUSHU B MARIJ	- 150			
+ Ljubenic / Psc	- 100	U REDU line up		
+ KAUSHU B VOGAL	- 100	(Vlora)	LESEVI U DRIMU	Bodies in Drini
TORANJE - SR - Raskol				
PIRANO				

Potpis svedoka:
/potpisano/

Ostali prisutni:
/potpisano/
/parafirano/

Potpis svedoka:
/potpisano/

Ostali prisutni:
/potpisano/
/parafirano/

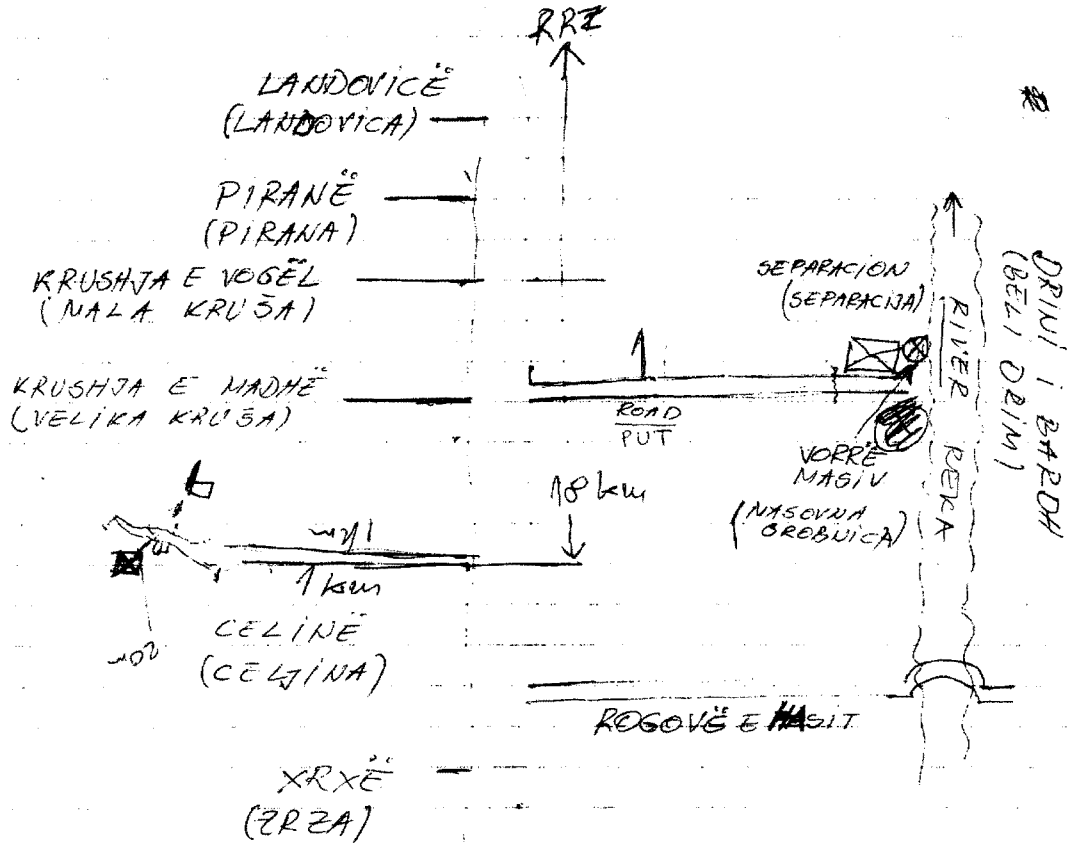

SP-1.

MALOVNA GROBNICA
MRSS GRUB
K.B.M.

PRIZREIN

840584
684840

Sabri F. Sabri
13. VI 38
N. P. Sabri
E. 702101

DËAKOVË
~~DAROVICA~~
(DAROVICA)

Potpis svedoka:
/potpisano/

Ostali prisutni:
/potpisano/
/parafirano/

